

Gens Hermelina, Du ädlaste frukt av ett mäktigt förgånget,
mottag en hyllning från oss, bondkatter, skabbota, grå.
Vida Du vandrat per lustra tillsammans i seklernas minnen,
lydande genernas bud, lyssnande sägen och hävd.

Försommar trettio år se'n vi såg Dig i Värmeland sköna,
sökande rötternas mull, platsen där ätten sprang fram.
Olof, den märklige borgmästarsonen, den lycklige skalden,
föddes till hamrarnas sång, sjöng till sin kung för sitt land.

Han var för tiden den yppersta pennan i Sverige, ja, Norden,
tolkad av Ingeborg, tack, kära, hur kongenialt!
Strängades manne av honom med vänner den värmländska lyra,
som blev med Geijer, Tegnér, Fröding och Selma berömd?

Skogarnas, forsarnas viskningar stämde den, skönast av alla;
möjligen tänkte Du så, livad av Rottneros blomst?
Gunni den visa var ännu, av ålderdom adlad, ibland oss,
många nu gångna därtill; vemodsfullt minnes vi dem.

Stockholm och Nor var ett mål - blott ett stenkast dem skil-
jer i minnet.

Samuel Gustaf var då / facile animae princeps.
Vän av George Washingtons Norra America, fri i sin tanke,
ville han stort för sitt folk, kartlade mästerligt landet.

Industriellt han som herre till Melderstein öppnade Norrland.
Erkänn Din stolthet därvid; ingen Dig förebrå kan.
Ulvåsa-Gripenberg - aldrig Du glömmar den ljuvliga färden,
gästfrihet, arkitektur, sol över lysande fält.

Erik, geniet, den märklige tolkarn av Persiens diktning,
egoutplåningens dogm, - sufiern - var han Dig när?
Åbolän, vänaste del av det Sverige som icke är Sverige,
Wik i dess grönskande famn, smycke av lödigsta halt,

skänkte Dig minnen av riksrådet Carl, ett politiskt enigma,
trotsande forskarnas flit; Märta Andrea, hav tack!
Stjernarp och Fröllinge är oss en skola i Nordens historia;
Rosenkrants tvenne och Thott / inleder ägandets längd.

Senare möter vi Strahlenberg, Cedercreutz, Stierncrona, Brummer,
Carl David Rickard som först / Fröllinge hermelinskt gör.
Därom porträtten berättar; oss sinnena tänds av det sköna,
konsten och gårdarnas rum, vänskap och leende land.

*Signe och Sven Olsson
med tack för oförgätliga
hattandsla dagar*

Västerås midsommarafton 1986